

Р Е Ш Е Н И Е

№ 2

гр. Перник, 26. 01. 2012 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд Перник, в открито съдебно заседание проведено на деветнадесети януари през две хиляди и дванадесета година в състав:

СЪДИЯ: Емилия Иванова

при участието на секретаря А.М., като разгледа докладваното от съдията административно дело № 452 по описа за 2011 г., на Административен съд - Перник, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 172, ал. 4 от Закона за движение по пътищата ЗДвП.

Образувано е по жалба на **М.Д.С.,***** срещу заповед за прилагане на принудителни административни мерки /ПАМ/ № 10038/28.10.2011 г. на Началник на сектор ПП към ОД на МВР гр.Перник, с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 ЗДвП - изземване на свидетелство за управление. При обжалването се излагат твърдения за неправилност на административния акт поради съществено нарушение на административно-производствените правила и липса на материалноправните предпоставки за неговото издаване.

Претендира отмяна на наложената със заповед № 10038/28.10.2011 г., принудителна административна мярка.

Ответникът по жалбата - Началник сектор ПП към ОД на МВР гр.Перник, не се представява и не изразява становище по оспорването.

Административен съд - Перник, след преценка на събраните по делото доказателства, становищата на страните и извършена проверка на оспорвания административен акт на всички основания по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, намира за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е в срока по чл.149 АПК от процесуално легитимирано лице - адресат на оспорения акт. Разгледана по същество е неоснователна.

Жалбоподателят в качеството си на водач на МПС, при получаване на свидетелството си за правоуправление е получил и максималният размер контролни точки-39. Заради извършени нарушения на ЗДвП в периода, от 12.11.2001 г.- 28.10.2011 г., са му отнети всички контролни точки. Справка изготвена от административния орган, съдържа подробна информация относно издадените наказателни постановления срещу жалбоподателя, наложените му административни

наказания и отнетите контролни точки. По делото е приложено и копие от НП № 973/27.12.2010 г., издадено от Началник РУП гр.Чепеларе с отбелязване, че същото е влязло в сила и въз основа на него са отнети общо 7 контролни точки на С.. По този начин жалбоподателят е загубил правоспособността си да управлява МПС и е имал задължение да върне свидетелството си за правоуправление. Неизпълнението на това задължение е довело до прилагане на ПАМ по чл.174, т.4 от ЗДвП.

Първоначално определеният максимален размер на контролните точки е 39, съгласно Наредба № Из-1959/07 г. на МВР. Същата наредба урежда въпросите свързани с отнемането на контролни точки, начините по които това се извършва, както и реда за възстановяването им. Отнемането на контролни точки се извършва въз основа на влязло в сила наказателно постановление (чл. 3), като при налагане на наказанията, в него се отбелязва и броят на отнетите контролни точки (чл. 3, ал. 2), както и броят на оставащите контролни точки.

Изводът е, че предпоставката, която следва е налице, за да се приеме, че има отнемане на контролни точки, е влязло в сила НП, в което да е отразен броя на отнеманите контролни точки.

Единственото оплакване в жалбата е, че наказателно постановление №973 от 27.12.2010 г. на Началник РУП гр.Чепеларе, въз основа на което са отнети общо седем контролни точки на жалбоподателя, не е влязло в законна сила. Твърди се, че тъй като не било връчено на жалбоподателя, той не е могъл да упражни правото си на жалба.

Представено е удостоверение изх.№ ЖГЧ-136/22.12.2011 г. от РУП гр.Чепеларе, от което е видно,че е подадена жалба срещу НП, както и се поддържат твърдения в жалбата по настоящото дело, че е предявен отрицателен установителен иск пред РС гр.Чепеларе относно наличието на влязъл в сила акт. Тези обстоятелства обаче не променят факта, че върху НП 973/27.12.2010 г. има отбелязване, че е влязло в сила и датата на която това е станало – 05.07.2011 г.

Съгласно чл. 64 ЗАНН влизат в сила НП, които не подлежат на обжалване или не са били обжалвани в законния срок - 7-дневен от връчването. Връчването се извършва по реда на чл. 58 ЗАНН - срещу подпис на нарушителя или в хипотезата на ал.2 от същия законов текст, чрез отбелязване върху наказателното постановление.

Върху представеното по делото заверено копие на наказателно постановление е удостоверение с подпис на длъжностно лице и печат на издателя на акта, че НП е влязло в сила и датата на която е станало това. Приетата по делото административна преписка съдържа писмени доказателства от вида на официални документи, които са издадени по установения ред и форма, от длъжности лица в кръга на компетенциите им, поради което съгласно чл. 179 ГПК, притежават материална доказателствена сила за извършените от длъжностното лице, и пред него, действия.

Възраженията относно законосъобразността на НП и относно допуснати нарушения на процесуалните правила при връчването му, съдът приема, че не са предмет на настоящия съдебен контрол за законосъобразност на конкретната обжалвана заповед. Те биха били относими в другото производство по обжалване на наказателното постановление. След като няма данни тези постановления да са оборени по съответния процесуален ред, а само индиции, че е възможно това да стане, то се налага изводът, че същите са влезли в сила.

Не се навеждат доводи за наличие на възстановяване на контролните точки по

реда на чл. 158, ал. 1 ЗДвП и няма представени доказателства относно протекла процедура за това по реда на чл. 158, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Не е налице и служебно възстановяване, тъй като видно от писмените доказателства няма изтекъл двугодишен срок, считано от влизане в сила на последното наказателно постановление.

Предвид изложеното, съдът приема за установено, че към датата на издаване на оспорения административен акт - заповед за прилагане на ПАМ от 28.10.2011 г. за жалбоподателя като водач на МПС са били налице предпоставките по чл. 157, ал. 4 ЗДвП - отнети му са всички контролни точки, поради което той губи придобитата правоспособност. За него по силата на закона възниква задължението да върне свидетелството си за управление на МПС на съответните органи към МВР.

Няма данни и твърдения това задължение да е изпълнено от адресата на акта в периода от отнемане на контролните точки - 05.07.2011 г. до издаване на оспорения акт - 28.10.2011 г. При тези данни са били налице изискуемите материално-правни предпоставки за издателя на оспорената заповед, действащ в условията на обвързана компетентност, да издаде заповед за прилагане на ПАМ по реда на чл. 171, т. 4 ЗДвП - изземване на свидетелството за управление на жалбоподателя.

Заповедта е и валиден акт, издаден и при спазване на процесуалните правила. В правомощията на Началника на сектор ПП при ОД на МВР гр.Перник е издаване на заповеди за прилагане на ПАМ - съгласно уредбата на чл. 172, ал. 1 вр. с чл. 171, т. 4 ЗДвП. Издателят е началник на служба за контрол по ЗДвП и е упълномощен със Заповед №Из- 1393/09.08.2007 г. на Министъра на вътрешните работи.

Заповедта е издадена при спазване на формата за действителност, съдържа необходимите реквизити. От значение за материалната законосъобразност на акта е само обстоятелството, че към момента на издаване на оспорваната заповед жалбоподателят не е притежавал нито една контролна точка, поради което за него е възникнало задължение за връщане на свидетелството за управление, което той не е сторил доброволно. Това следва от разпоредбите на чл. 171 т. 4 във вр. с чл. 157 ал. 4 ЗДвП. Затова и само това е достатъчно като мотиви за издаване на оспорената заповед.

При издаване на индивидуалния административен акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Заповедта е издадена при хипотезата на чл. 22, т.1 от АПК /касаеща административни актове, които по силата на закона се издават и изпълняват незабавно/ и правилата на раздел I от глава пета на АПК в конкретния случай са неприложими. Този извод се налага както от чл. 172, ал. 4 ЗДвП, навеждащ на незабавно изпълнение, така и от чл. 171, т. 4 вр. чл. 157, ал. 4 ЗДвП, анализът на който сочи на възникване на задължение за административния орган да издаде заповед за прилагане на принудителна административна мярка незабавно. Безспорно като предпоставка за издаване на такъв акт е посочено неизпълнението на задължението на водач на МПС да върне доброволно свидетелството за управление, но доколкото това задължение възниква с факта на отнемане на всички контролни точки, то и задължението на административния орган за издаване на административен акт практически възниква от момента на загубване на правоспособността.

По изложените съображения съдът намира, че заповедта е валиден, законосъобразен и обоснован акт и следва да бъде оставена в сила, а жалбата -

отхвърлена като неоснователна. В производството не са направени искания за заплащане на разноски, поради което не се дължи произнасяне в този смисъл.

Мотивиран така и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на **М.Д.С.,***** срещу заповед за прилагане на принудителни административни мерки /ПАМ/ № 10038/28.10.2011 на Началника на сектор ПП към ОД на МВР гр.Перник, с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 ЗДвП - изземване на свидетелство за управление.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните

СЪДИЯ: